

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D. a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: J. V., zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2017, sp. zn. ODSH 23990/2017/PeTr SO4, č. j. KUJCK 33455/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 12. 2018, č. j. 53 A 6/2017 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále též jen „rozhodnutí žalovaného“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice (dále též jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 1. 2017, sp. zn. 1965-2/16 Ha, č. j. SO/4077/2016 (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též jen „zákon o silničním provozu“) a byla mu uložena pokuta ve výši 2.000 Kč. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno poté, kdy žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 9. 2016 zrušil první rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v téže věci, a to z důvodu vady spočívající v nesprávném uložení sankce za přestupek.

[2] Žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Českých Budějovicích v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou (dále též jen „napadený rozsudek“).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení a rozhodnutí. Má za to, že krajský soud nesprávně posoudil jeho námitku, že správní orgán porušil zákaz retroaktivity, neboť podle výroku uložil sankci podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, které v době spáchání přestupku vůbec neexistovalo. Podle krajského soudu byla zcela totožná právní úprava obsažena v § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu. Novější právní úpravu lze přitom podle žalobce aplikovat pouze tehdy, je-li pro obviněného z přestupku příznivější. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že se jedná pouze o „chybu v psaní“, neboť správní orgán odkázal na jiné ustanovení. Podle stěžovatele šlo o záměr, nikoli o překlep, což je zřejmé ze závazného pokynu odvolacího správního orgánu, který přikázal správnímu orgánu prvního stupně původní odkaz změnit na písmeno g). Stěžovatel má za to, že se nejedná o vadu odstranitelnou postupem podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též jen „s. ř.“), neboť jen stěží může být takovým způsobem negován závazný právní názor odvolacího orgánu, který byl vysloven v souvislosti s původním zrušujícím výrokem. Nadto k vydání žádného usnesení dle § 70 s. ř. nedošlo, ač řízení již bylo ukončeno.

[4] Podle stěžovatele zároveň rozhodnutí správního orgánu trpí vadou nepřezkoumatelnosti, byla-li jím uložena sankce dle určitého ustanovení, avšak odkaz na takové ustanovení je nezákonný. Z takového odkazu lze přezkoumat jen to, že v době spáchání přestupku neplatil a správní orgán nebyl oprávněn dle něj rozhodovat. Z rozhodnutí tak vůbec nelze zjistit, v jakém rozmezí pro výši pokuty se správní orgán vůbec měl pohybovat a dle jakého ustanovení právního předpisu.

[5] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud aproboval rozhodnutí založené na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, a při jehož zjišťování došlo k procesním vadám. Poukázal na svoji žalobní argumentaci, dle které bylo měřeno v zatačce, a proto je výsledek měření vadný, jakož i na své důkazní návrhy ve správním řízení. Podle stěžovatele si krajský soud při hodnocení této části jeho žalobní argumentace protirečí, pokud na jedné straně tvrdí, že odmítá provést důkaz fotografií se zaznačenými referencemi a výpočty prokazujícími, že se jedná o zatačku, na straně druhé však za důvody odmítnutí provedení tohoto důkazu označuje samotnou polemiku se skutečnostmi, které se z této fotografie podávají (neodbornost zanesení úsečky, měřítko fotografie atd.). Takový důvod však není zákonným důvodem pro odmítnutí důkazu. Krajský soud tedy důkaz hodnotil, aniž by jej předtím provedl, což je důvod ke zrušení napadeného rozsudku. K tomu stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 185/2014 - 40, podle něhož je závěr o věrohodnosti důkazu již součástí hodnocení důkazu, přičemž nelze hodnotit důkaz, který soud neprovedl.

pokračování

[6] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká, že tvrzení stěžovatele v žalobě obsahující výpočty zatačky vyvracel „prostým pohledem do mapy“, který nelze upřednostnit před nijak konkrétně nezpochybněným výpočtem. K tomu stěžovatel citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016 - 29. Stěžovatel rovněž nevidí důvod k dehonestaci „laického zanesení křivky“ do mapy, neboť k zanesení úsečky (rovné čáry) není zapotřebí žádná odbornost. Z tohoto důvodu tedy nebylo na místě, aby krajský soud neprovedl danou mapu k důkazu.

[7] Pokud krajský soud zpochybnil údaj o délce 227 metrů, stěžovatel uvedl, že jde o údaj uvedený na serveru mapy.cz jako údaj o délce tohoto úseku, a proto je měřítko mapy zcela nerozhodné. Dále, je-li zakřivení vozovky na délce úseku 200 metrů, pak musí být zakřivená i kterákoli jeho část. Stěžovatel své tvrzení, že se jednalo o zatačku, podpořil poukazem na fotografii vozidla, které je zjevně nakloněné, což však krajský soud odmítl s tím, že zanesení přímek do fotografie je „neodborné“. Podle stěžovatele tak krajský soud jeho žalobní námitky nevyvrátil, možnost zakřivení vozovky v daném místě se jeví jako poměrně pravděpodobná a správní orgán se měl tomuto zjištění věnovat.

[8] Stěžovatel závěrem z opatrnosti vyjasnil, že rychloměr nedisponuje žádnou funkcí, pro kterou by byl schopen sám rozeznat vadné měření a anulovat jej (k tomu poukázal na přiložený dopis Českého metrologického institutu ze dne 11. 9. 2018, sp. zn. ČMI-7553/2018/0113).

[9] Žalovaný se na výzvu soudu ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou porušení zákazu retroaktivity a s tím (dle stěžovatele související) námitky nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí v části týkající se uložení sankce. K tomu je předně nutno vymezit časovou působnost zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Podle § 7 odst. 1 zákona o přestupcích se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Podle § 7 odst. 2 zákona o přestupcích lze pachateli uložit pouze takový druh sankce, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Z uvedeného vyplývá: a) posouzení odpovědnosti za přestupek je vedeno zásadou zákazu retroaktivity, s výjimkou, kdy je novější právní úprava pro pachatele příznivější, b) správní trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl přestupek

spáchán, avšak s tou odchylkou, že uložit lze pouze takový druh sankce, jehož uložení dovoluje zákon účinný v době rozhodování o tomto přestupku. Nutno podotknout, že stejná pravidla jsou zakotvena též v aktuálně účinné právní úpravě (§ 2 odst. 1 a 6 zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich).

[12] Stěžovatel se přestupku dopustil dne 15. 2. 2016. Jeho odpovědnost za přestupek byla zcela správně posouzena podle zákona účinného ke dni jeho spáchání, který v tomto ohledu nedoznal změn (proti této skutečnosti ostatně stěžovatel nebrojí). Sankce za tento přestupek mu však byla uložena podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, které skutečně v době spáchání přestupku formálně neexistovalo. V době spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu však bylo v tomto zákoně zakotveno obsahově zcela shodné ustanovení o rozsahu sankce, a sice v § 125c odst. 4 písm. f) [nikoli v § 125c odst. 5 písm. f), jak uváděl krajský soud], které za tento přestupek totožně vymezovalo pokutu v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. K přesunu obsahu ust. § 125c odst. 4 písm. f) do ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu došlo v důsledku novely tohoto zákona č. 48/2016 Sb., kterou byl v § 125c vložen za odst. 3 nový odst. 4, čímž došlo k technickému posunu ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu.

[13] Z uvedeného je zřejmé, že za situace, kdy v době rozhodování o přestupku zákon o silničním provozu umožňoval uložení sankce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zcela shodně jako v době jeho spáchání, nebylo nutno aplikovat odchylku vymezenou v § 7 odst. 2 zákona o přestupcích. Sankce tak měla být správně ukládána dle zákona účinného v době spáchání přestupku, tj. dle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, neboť s ohledem na materiální shodu tohoto ustanovení s obsahem ust. § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona v době vydání rozhodnutí o přestupku, nebylo třeba druh sankce či její výši žádným způsobem korigovat. Jinými slovy, v posuzovaném případě mohla být zachována zásada užití zákona účinného v době spáchání přestupku jako celku.

[14] Ke stěžovatelem namítanému zákazu retroaktivity nedošlo, neboť jak již bylo vysvětleno, obsah právní normy (zákonný rozsah výše pokuty), který byl na přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu aplikován, byl zcela shodný s obsahem právní normy obsažené v ustanovení o rozsahu pokuty, účinném ke dni spáchání přestupku stěžovatelem. Stěžovatel tak nebyl žádným způsobem krácen na svých právech v tom, že by při posouzení sankce za jeho přestupkovou odpovědnost byla zpětně aplikována právní úprava, kterou nemohl v době spáchání přestupku předvídat. Za této situace tedy pokud správní orgány ve výroku (i v odůvodnění) odkazovaly při ukládání sankce na ustanovení, která v době spáchání přestupku ze strany stěžovatele formálně neexistovala, nejedná se o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a pro níž by jej bylo nutné rušit (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46).

[15] Uvedený závěr nemůže být ovlivněn tím, zda uvedená vada může být napravena rozhodnutím o opravě zřejmých nesprávností podle § 70 s. ř., neboť i bez toho by rozhodnutí správního orgánu I. stupně obstálo. S ohledem na kasační argumentaci však soud považuje za vhodné stručně se vyjádřit též k otázce, zda shledané pochybení je

pokračování

pouhou písařskou chybou, jak uzavřel krajský soud, či zda se jedná o vadu, kterou nelze odstranit rozhodnutím o opravě zřejmých nesprávností.

[16] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že v tomto případě se jednalo o pochybení, jemuž lze přiznat charakter písařské chyby, a které lze opravit podle § 70 s.ř. Jakkoli by sice takovým rozhodnutím nedošlo ke změně vlastních, opravovaných rozhodnutí stanovených, práv a povinností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 – 541, č. 2119/2010 Sb. NSS), z průběhu správního řízení vyplývá, že sankce byla ukládána podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu zcela záměrně, neboť správní orgán prvního stupně byl v tomto ohledu vázán právním názorem žalovaného uvedeným v prvním (zrušovacím) rozhodnutí v této věci ze dne 27. 9. 2016.

[17] Jak je uvedeno v odůvodnění tohoto rozhodnutí, žalovaný „*shledal vady spočívající v nesprávném uložení sankce za přestupek*“ a s odkazem na § 7 odst. 2 zákona o přestupcích uvedl, že „*sankce byla uložena v rozporu se zněním zákona o silničním provozu platným v době vydání napadeného rozhodnutí, neboť ve znění účinném od 20. 2. 2016 je sankce za přestupek, jímž byl odvolatel uznán vinným, ukládána podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a nikoliv podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu*“. K tomu lze s odkazem na shora vymezené principy časové působnosti zákona o přestupcích shrnout, že sankce ze přestupkové jednání se neukládá podle právní úpravy účinné ke dni vydání rozhodnutí automaticky, nýbrž se jí použije tehdy, pokud se podle právní úpravy účinné ke dni vydání rozhodnutí za spáchaný přestupek ukládá jiný druh sankce než podle právní úpravy účinné ke dni spáchaní přestupku a/nebo tehdy, je-li právní úprava účinná ke dni vydání rozhodnutí za spáchaný přestupek pro pachatele příznivější (z hlediska druhu a/či výše sankce).

[18] V posuzované věci nedošlo k naplnění žádného z uvedených předpokladů, a proto jsou citované úvahy žalovaného vadné. Pokud pak správní orgán prvního stupně, vázán právním názorem žalovaného, ve výroku prvostupňového rozhodnutí odkázal v části vymezující sankci na § 125c odst. 5 písm. g), nelze takovou vadu považovat za písařskou chybu, nýbrž vadu spočívající v nesprávném odkazu na aplikovanou právní úpravu. Jak již ovšem bylo uzavřeno, tato vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, resp. prvostupňového rozhodnutí, neboť zákonný rozsah sankce za spáchaný přestupek zůstal nezměněn a úvahy správních orgánů tak nemohly být v důsledku aplikace formálně nesprávného ustanovení zákona o silničním provozu nijak ovlivněny.

[19] Povaha zjištěné vady nemá za následek ani stěžovatelem namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V jeho odůvodnění, které koresponduje se správným (leč neuvedeným) ust. § 125c odst. 4 písm. f), se uvádí, že za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona se ukládá ve správním řízení pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč. Správní orgán I. stupně tedy v odůvodnění rozhodnutí rozsah výměry sankce správně vymezil a nelze jej v tomto ohledu považovat za nepřezkoumatelné.

[20] Stěžovatel dále namítal, že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, a to ve vztahu k otázce, zda k měření vozidla stěžovatele zařízením RAMER10 C došlo v zatáčce, a proto nemohl být výsledek měření (dle návodu k obsluze měřicího zařízení) využit. Správní orgány, stejně jako následně krajský soud v napadeném rozsudku, se touto otázkou zabývaly a Nejvyšší správní soud má za to, že tak bylo v souhrnu učiněno dostatečně. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se k tomu uvádí: *„Ze záznamu a přestupku pořízeného při měření Policií ČR, doplněné správním orgánem mapovým podkladem podle GPS, nelze usuzovat, že by k měření došlo v úseku zatáčky. Podmínku, kdy by mělo být měření prováděno na přímém úseku vozovky, návod k obsluze neobsahuje. Pouze doporučuje měření provádět v rovině, což však neznamená, že by toto nedodržení způsobovalo jeho neplatnost“*. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí doplnil odkaz na internetovou adresu, kde lze skutečnost, že k měření nedošlo v zatáčce, ověřit.

[21] Krajský soud k tomu v napadeném rozsudku uvedl, že již pouhým pohledem na mapový podklad místa měření pořízený ze serveru Mapy.cz (založen ve správním spisu), *„je zcela zřejmé, že úsek, kde bylo měření provedeno, je pro účely měření – s ohledem na použité měřítko mapy a doporučené délky přímého úseku silnice dle návodu k obsluze – dostatečně rovný“*. K tomu citoval z návodu k obsluze měřidla RAMER10 C (rovněž založen ve správním spisu), dle něhož platí, že *„úsek, ve kterém se bude měření provádět, by měl být ve směru jízdy přímý v délce, která je závislá na bočním odstupu měřiče od středu měřeného jízdního pruhu“*, přičemž doporučené hodnoty jsou následující: při bočním odstupu 5 m – minimální délka přímého úseku 35 m, při bočním odstupu 10 m – minimální délka přímého úseku 45 m, při bočním odstupu 15 m – minimální délka přímého úseku 60 m.

[22] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že v posuzovaném případě je skutečně zcela dostačující „pouhý pohled na mapu“ pro přijetí závěru, že úsek, kde bylo měření provedeno, za situace, kdy nebyla zpochybněna správnost GPS souřadnic místa měření, je dostatečně rovný a že se tak nejednalo o žádnou zatáčku. Ani stěžovatelem nabízené výpočty zakřivení, na něž krajský soud adekvátně reagoval (bod 39 napadeného rozsudku), nevzbuzují o této skutečnosti pochybnosti, byť stěžovatel tvrdí opak. Údaj o délce úseče, z níž stěžovatel při svých výpočtech zakřivení komunikace vycházel, krajský soud nezpochybňoval, pouze k tomu (v návaznosti na doporučení uvedená v návodu k obsluze měřidla) konstatoval, že to je řádově více, než jaké požadavky na přímost komunikace klade návod k obsluze použitého měřidla. Předložené výpočty stěžovatele pak logicky z tohoto důvodu považoval za nepřipadné. Za situace, kdy nebylo sporu o místo, v němž k měření došlo, a mapa z tohoto místa (společně s ostatními důkazy provedenými ve správním řízení) bez důvodných pochybností vyvrací námitku stěžovatele, že k měření došlo v zatáčce, je pak bez významu poznámka stěžovatele, že rychloměr vadně provedené měření sám nerozezná.

[23] V řízení nevznikly žádné opodstatněné pochybnosti o správnosti provedeného měření, resp. jeho provedení v souladu s návodem k obsluze měřidla, a proto lze uzavřít, že ve věci došlo ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). K poukazu stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č.j. 8 As 42/2016 – 29, pak lze uvést, že v odkazované věci bylo zjištěno, že při ustanovení vozidla, v němž byl umístěn

pokračování

radarový rychloměr, bylo postupováno v rozporu s návodem k jeho obsluze; v nyní posuzované věci však taková zjištění učiněna nebyla.

[24] Stěžovatel rovněž namítal, že krajský soud pochybil, přistoupil-li k hodnocení důkazů, aniž by tyto důkazy provedl. Stěžovateli lze obecně přisvědčit v tom, že dle starší judikatury bylo možné věrohodnost (pravdivost) důkazů hodnotit až po jejich provedení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2007, č. j. 7 Afs 128/2006 - 67, nebo ze dne 15. 4. 2011, č. j. 5 As 33/2010 - 93). Tato zavedená praxe nicméně byla částečně překonána usnesením rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS, který připustil možnosti, kdy je možné odmítnout provedení důkazu na podkladě nevěrohodnosti nebo irelevantnosti navrhovaných důkazů. Jak v tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, krajský soud na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné.

[25] Krajský soud nicméně neodůvodnil neprovedení stěžovatelem navržených důkazů jejich nevěrohodností. Učinil tak jednak z důvodu jejich irelevantnosti pro neodbornost zpracování (v případě stěžovatelem předložené mapy, do níž laicky zanesl vlastní křivky i v případě fotografie z měření, do níž stěžovatel laicky zanesl osy karoserie a kol vozidla) a následně shrnul, že *„podklady obsažené ve správním spise poskytují dostatečný základ pro závěr, že při měření obsluha měřiče RAMER10 C nepostupovala v rozporu s návodem k obsluze“*, a proto *„neshledal za potřebné provádět v daném ohledu jakékoli dokazování“*. Důvody, pro které krajský soud nepřistoupil k provedení stěžovatelem navržených důkazů lze považovat s ohledem na shora vymezené závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu za zcela dostačující. Pokud krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány dostaly své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, s čímž se Nejvyšší správní soud ztotožnil, mohl krajský soud žalobcem uplatněná tvrzení, resp. „důkazy“ (laicky provedené náčrty a výpočty do mapy, resp. fotografie vozidla) vyhodnotit jako nadbytečné. Krajský soud přitom neodmítl navrhované důkazy provést z důvodu jejich nevěrohodnosti, jak se stěžovatel snažil poukázat, nýbrž primárně pro nadbytečnost, což je zcela standardní důvod pro takový postup (srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05).

[26] Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud k rozsáhlé argumentaci v kasační stížnosti, týkající se zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, připomíná (obdobně jako to učinil např. již v rozsudku ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019 - 38, či předtím v rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42) následující. Veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku (viz též nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 38/18). Za účelem zachování požadavku na veřejnost soudního řízení jsou tak pravidelně při vyhlášení uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců. Jak nadto konstatoval Ústavní soud v uvedeném nálezu, zájem na veřejném vyhlášení rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit. Advokát je zároveň

veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „*pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení*“.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[28] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a proto právo na náhradu nákladů tohoto řízení nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. září 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu